

DVE PESMI

Niko Kolar

SONČNI NOKTURNO

Dan je končan.

Še skok prek ograje
večerni IGRI naproti

(Sonce sem, ki je shlapelo,
ko je sejalo
drobne vsakdanje misli.)

O, polje rdeče prsti in črne prsti,
osvetljevalo sem te

iz bronastih oči.

O, plodni sadovnjak za rumenimi zidovi,
nad teboj sem razpel

skrito tkane misli.

O,

zvezal sem vas v neslišni

Sončni nokturno.

O, ti, ki vežeš ovseno snopovje,
podaril bi ti svojo

preprosto in čisto dlan.

O, vi, z mirom nad slamnato streho
sipal bi vam odsev

iz globine žarišča.

O, vi, s pesmijo ob večernih urah,
polival bi vam Ogenj

za umrljivost dni.

(Sonce sem, ki je zginilo,
ko je vezalo
podobe v ogledalo dneva.)

Sonce sem, ki je umrlo
IN ZAPUSTILO PTICAM NEBO.

ŽAREČE PRGIŠČE

Na bronasti plošči je grič z vrhom nebes,
je grič lepih žena, ki prihajajo zjutraj,
ki prihajajo same s sanjavo odprtimi očmi.
Kje so njihova imena?

Trenutki odmerjeni v večnost, kje so njihova
imena,
imena?

Imena so nema.

(Danes je težko, tokovi vrejo in se zlivajo
v modrikav pomladni dan.)

Na bronasti plošči je grič z vrhom nebes,
je grič lepih žena, ki prihajajo zjutraj,
ki prihajajo skupaj s kalnimi očmi.

Vemo za njihova imena.

Prostor je dan v večnost, vemo za njihova
imena,
imena.

Imena so glasna.

(Danes je lahko, časopisi žarijo in se krohotajo
košatim seks bombam na naslovnih straneh.)

MOJI ZNANKI, ki se vrača z jutranjo roso.